

Garaczi László

Végre egy kis csönd

„Láttam egy párt, két szerelmes embert,
ahogy egy város fölött lebegtek. Ez a város
a szépségéről volt híres, és most romokban állt.”
(Roy Andersson: *Történetek a végtelenségről*)

HAJNI
BRÚNÓ
MÜLLERNÉ

Sötét. Lassan kivilágosodik.

HAJNI: Végre egy kis csönd. Egy kis nyugi. Nem tart soká, máris hallom, hogy jönnek. Tudják, hogy itt vagyok. Kilesek a kukucskálón. Balog úr, az egyik alsó szomszéd. Kopaszodó pasas agyonmosott kezelábasban. Nincs rajta maszk. Vízszintes és függőleges árkok az arcán. Felfigyelt a mozgásra, és gondolta, ellenőrzi, nehogy betörő járjon a házban. Csak én vagyok, mondom, és hogy nincs itt olyan, amiért érdemes lenne betörni. Azt mondja, az ördög nem alszik. Balog úr elmúlt ötven, és bizonyára van egy tetoválás a mellkasán, a vállán vagy a lapockáján. Sas, koponya, térkép. Egy női név. Vera. Az a típus, aki csak a száját takarja el a maszkkal, az orra kint marad. Neki ne mondják meg, hogy kell a dolgokat csinálni. Reggeli kedvence a tömlős sajt. Nemrég ellopták a biciklijét a tárolóból, közli. Lement reggel, a hűlt helyét találta. Úgy néz rám, mintha én loptam volna el. Sajnálom, mondom, kellemetlen ügy. Eszembe jut, hogy Brúnó a pincében hagyta a biciklijét. Azt mondta, elviszi, de aztán nem jött érte. Nem tudom, milyen állapotban lehet. Arra gondolok, hogy felajánlom Balog úrnak. Köszöni, nagyon kedves, de már szerzett egy másikat. Tanult az esetből, a lakásban tartja. Balog úr a mellemet nézi. Látszik, hogy valamit még mondani akar.

MÜLLERNÉ: Félbemaradt mozdulat. Kéz a levegőben. Az agy és a száj közt megrekedt szó. Elcsitul a zaj. Generálpauza. Szúnyogzűmmögés. A felhők égre torlódó gyászmenete. Karmesteri pálca. Hályogos, tompa tekintetek. Tessék haladni, nincs itt semmi látnivaló. A program elmarad. Lemondták a találkozót. Elhalnak a léptek a folyosón. Visszhangzik, aztán vége. Bezár az iskola. Megtörik a rutin. Üres rakpart, aluljáró, parkoló, plázaterasz. Leállnak a gépek. Vége a műszaknak. Kimerevített képek, verebek a sétálóutcán. Mély hangon csipognak, nem kell túlordítaniuk a zajt. Vízben megcsillanó pikkely. Adásszünet. Kékhalál.

HAJNI: A másik dolog, amiért átjött, hogy szívárgást érzelenek a házban, és nem kizárt, hogy a probléma tőlem ered, vagyis én szívárgok. Próbáltak értesíteni, de a közös képviselő nem adott hozzám elérhetőséget. Tehát a kérdése az lenne, hogy tapasztaltam-e valami szokatlant. Csöpögő csap, nedvesedés, vizes foltok, beázás. Nem, mondom, nem tapasztaltam. Csuknám be az ajtót, de nem adja fel. Azért körülnézne odabent, ha nem bánnám. Ért hozzá, szakmája szerint vízvezeték-sze-

relő. És ekkor ahelyett, hogy azt mondanám, hogy nem érek rá, talán majd holnap, és elhajtanám a fenébe, szürreális módon félreállok, és beengedem Balog urat a lakásba. A legszemélyesebb intim terembe. Egy potenciális szuperterjesztőt. Nincs nála maszk, mondja, csak egy percig fog zavarni. Komótosan a konyhába cammog, cigiszagot húz maga után.

BRÚNÓ: Egy kiállításmegnyitón ismertem meg Hajnit. Zöld szemek, fátyolos hang, frufru. Kicsi kezével határozottan emelte a poharat a szájához. Ismerős részletek, de az egész, az összbenyomás meglepően új és erős. Otthagytuk a galériát, és kiültünk szemben egy kocsmateraszra. Rágyújtottunk. Megnyomta a filtert, elpattintotta az aromakapszulát. Kiderült, hogy ő is rossz alvó. Lány létére matematikusnak készült, ötösöket kapott számtanból. Rendeltünk még egy pohár bort. Szinte hadart, annyi volt a mondanivalója. Mintha régóta készült volna, hogy valakinek mindent elmesél. Meg kell fékeznie magát, hogy időnként elhallgasson, és átadja a szót. Én viszont szándékosan ügyetlenül fogalmazok, keresgélem a megfelelő kifejezést, hogy esendőséggemmel a bizalmába férközzek. A homlokára vagy a feje fölé nézek, hogy legyen időm eltéríteni a mellére tévedő tekintetem. Van egy szabálytalan alakú, rózsaszín folt a szegycsontján. Alighanem tisztában van kétségbeesett erőfeszítéseimmel. Kérdés, hogy méltányolja az igyekezetemet, imponál-e neki, vagy nevetségesnek, viszolyogtatónak találja. Nem bámultam a mellét, képes voltam uralkodni magamon. Egyszerre nyúltunk a pohár után, összeért a kezünk. Koccant a két köröm, mintha kopogtatnánk egymáson.

HAJNI: Áll a konyha közepén, felméri a terepet. Megérinti a falat a mosogatónál. Elővesz egy kalapácsféle eszközt, a csempét kopogtatja. Hallgatózik. Négykézlábra ereszkedik, a földet nézi. Gyanúsnak találja az egyik járólapot. Rátapasztja a fülét. Hosszan, mozdulatlanul hallgatózik. Csöpögés, bugyogás, kotyogás, vízerek patakzása, sziszegése. Széles háta a konyha közepén domborodik. Az a fajta kopaszodó férfi, aki nem adja fel, és pár szál haját is vagány varkocsba fogja a tarkóján. Az ajtóban állva várom, mire jut. Eltelik fél perc. Szusszant. Nem látom az arcát, csak a talpát, a hátát, a copfját. Nemrég olvastam, hogy a nőstény sáska úgy kezdeményez párosodást, hogy letépi a hím fejét. Vegyem bóknak, kérdezi a letépett fej. Hölgyválasz, mondja a nőstény. Balog úr feltápaszkodik a konyhakőről. Hümmög. A homlokát ráncolja. Még mindig nem közli a diagnózist. Nehezeére esik bevallania, hogy nem talált semmit. A végével és a fürdővel gyorsan végez. Vizsgálódásai itt sem vezetnek eredményre. Próbálja csalódottságát rejtegetni. Búcsúzóul azt javasolja, ha nem tartózkodom életvitelszerűen a lakásban, hagyjak nála egy kulcsot. Arra gondolok, hogy minden lélegzetvételével, kiejtett szavával vírusok millióit röpti a levegőbe. Legyek kedves, mondja búcsúzóul, tegyem lehetővé a bejutást a lakásba, ez mindannyiunk érdeke. Máskülönbén előfordulhat, hogy erőszakkal kell behatolniuk. Nem válaszolok. Duzogva távozik.

BRÚNÓ: Beszélgettem Müllernével a gangon. Főleg ő beszélt, közben egyre közelebb húzódtam hozzá. Nem volt rajta maszk. Rajtam se. Cigiztem a korlátnál, hallottam, hogy nyílik az ajtó. Előfordul, hogy kimegyek, és azonnal letámad. Nem néztem oda, elmélyedtem a gondolataimban. Azon töprengtem, mi lenne, ha Hajni elkapná a kovidot, és meghalna. Hetekig tartó sokkos állapot. Mardosó büntudat. Hiány. Üresség. Egy idő után tompul a fájdalom. Megoldódik egy megoldhatatlan

probléma. Eltűnik a világból egy kínzó aránytalanság. Müllerné közben valami testi témát boncolgatott. Csillapuló, majd újra fellángoló tünetek, színes pirulák és egy Pleszkán nevű, hüllőtekintetű és láncdohányos házi orvos, aki még vérnyomásmérés közben is képes kimenni, és elszívni egy cigarettát a rendelő előtti járdán. Müllerné tesz-vesz a konyhában, és ha mozgást észlel odakint, akcióba lendül. Folyamatosan lesben áll. Kiteszi a szemetet, megszólít, és máris diskurálunk. Egyszer elpanaszolta, hogy nekiment a hokedlinek főzés közben. Felhúzta a köntöse alját, mutatta a kék-zöld foltokat. Formás és karcsú volt a lába, mint egy fiatal nőnek. Bársonyos bőr, ívelt vádli. Kecses, dédelgetnivaló boka és lábfej. Egy ideig nem mentem ki cigizni. A lichthófbá fújtam a füstöt a kamrából.

HAJNI: Balog úr távozása után beakasztottam a biztonsági láncot. Alaposan kiszellőztettem, csilingelt a szélharang a konyhában. Stroh rummal fertőtlenítettem a számat, öblögettem, zurboltam, gargalizáltam. Megettem egy almát. Késsel lekarikáztam a héját, és a csumával együtt kidobtam a szemétkébe. Kerülgettem Balog úr földön felejtett kalapácsát, nem akartam hozzányúlni. Már csak azért sem, mert olyan tárgynak tűnt, ami magában hordja a lehetőséget, hogy egy baráti látogatás végén, mikor kikíséri az ember a vendégét az előszobába, hátulról nagy erővel a tarkójára sújt vele. Ránézek, és hallom a beszakadó koponya reccsenését. Elszívtam egy mentolos szivarkát, a füst is fertőtleníti. Pár órával később anyaszült meztelenül ülünk Balog úrral a kanapén, és hallgatjuk a kutyaugatást a parkból. Nem ezt terveztem ma estére. Rendet raktam, és elkezdtem megírni a beszámolót a távoktatásról. Nem ment a munka. Bekapcsoltam a tévét, az üres lelátók előtt felsorakozó játékosok egyperces néma csenddel adóztak Maradona emlékének. Lehalkítottam és a fal felé fordítottam a tévét. Visszaültem az íróasztalhoz. Előnyök és hátrányok: rugalmas időbeosztás, a személyes kontaktus hiánya. Képtelen vagyok odafigyelni. Mindig az jut eszembe, hogy Brúnó itt is biztos dugott a csajával. Elképzelttem, hogy Luca duzzog, csücsöríti az ajkát. Rágyújt egy cigire. Homlokát ráncolja. A füstöt kifújja a plafon felé. Pózol. Szándékosan nem néz Brúnóra. Utálja a karantént, mert nem lehet tüntetni. Megnézem az idővonalát. Profilképén egy rágcsáló, talán vadászgörény ül a csupasz és napbaránított vállán. Foglalkozása: kibernomád. Görgetek lefelé: flashmob a kirgiz követség előtt, buddhista teaszertartás, felelőtlenül kiírtott nádas Balatonedericsen. Szerelmes Ady-vers. Ötletes mogyorófeltörési technika csavarkulcs és téglá segítségével. A japán írásjelek kiejtése. Befotózott rendőrségi idézés. Bölcs mondások: hogy kinek vagy fontos, nem a szavak, hanem az idő dönti el. A képen szétnyíló tenyérből felröppenő pillangó. Banksy graffitije a süllyedő Velencéről. Hogyan szennyezi az e-roller a levegőt. Lehet, hogy inkább hörcsög az a görény a vállán. Olyan neve lehet, hogy Tiborc, Biden vagy Grog. Itt tartok, amikor kaparászást hallok a bejárati ajtó felől. Várok egy kicsit. Újabb, most már egyértelmű kopogás. Kilenc óra múlt. Kimegyek, elfordítom a kulcsot a zárban. Megcsörren és megfeszül a biztonsági lánc. Balog úr áll a folyosón. Egyik kezében bor, a másikban ropistasak. Délután csöngetett, most csak diszkrétén matatott az ajtón. Stikában jön, nem szeretné, ha a lakók tudomást szereznének a látogatásáról.

MÜLLERNÉ: Elüldözted, hogy befogadhasd. Otthonra talált, és most helyetted dönt rólad. Zendülés. A tested menekülttábor. Nem mozdulsz. Torkodra forrt a szó. Állítsák meg, gondolod, de nem állítják meg, se a kezükkel, se az akaratukkal, se a tehetetlen-

ségükkel. Nem érdekli a rasszod, a társadalmi státuszod, a szokásaid, a nemed. Közös és közömbös. Nyugtalanító. Rád nehezedik. Agyonnyom. Megfojt. Nem rendetlen: rendellenes. Nincs rendben. Megbízhatatlan, gyanakvó, tétova, csökönyös. Számolod a napokat, ürrel töltöd ki az űrt.

HAJNI: Balog úr délutáni látogatása hivatalos volt és nyilvános, ez a mostani baráti és privát. Magánszféra. Csak ránk tartozik, hogy mit kezdünk a szabadidőnkkel. Pontosabban mit kezd ő az én szabadidőmmel. A halk, érzéki kopogással máris kialakítja a cinkosság és bensőségesség intim légkörét. Átöltözött közben, lecserélte a kezelé-
basát. Kordzakó és farmer. Lazán fiatalos és visszafogottan elegáns. Piros tornacipő mint a szexuális készenlét reklámja. Itt felejtette délután a kalapácsot, mondja, és ha már ügyis átjött, arra gondolt, hogy megihatnánk egy pohár bort. Például megbeszélhetnénk a kulcsügyet. És hogy nem tapasztaltam-e azóta mégiscsak valami furcsát, úgymint csöpögő csap, krákogó lefolyó, csatornabűz.

BRÚNÓ: Eddig se látogatták a rokonok, mondja Müllerné, most már ne is jöjjenek. Ebédet kap az önkormányzattól, leteszik a rács elé. Távolodó léptek a gangon. Nem betegszik meg, nagyon vigyáz magára, nem akar senkinek a terhére lenni. Már három halálos betegségből kigyógyult ezzel a módszerrel. Ellátja magát, nem szorul senkire, bevásárol, segít a házban az öregeknek, akik jóval fiatalabbak nála. Ötven év a gyárban, végig arról álmodott, hogy a tévében bemondónő lesz. A fia hetvenegyben disszidált, nem tud róla semmit. Lehet, hogy már a határon lelőtték. A férje is rég meghalt. Nem jönnek hozzá, ő viszont rendszeresen eltipeg valahová a csinos kosztümkabátjában. Titkos utak. Hiába kérdem, nem árulja el, hogy merre jár. Pedikúr. Piac. Korzó. Rendelő. Kisminkelik, és bemondja a híreket a terézvárosi tévében. Függen halad a lépcsőn. Három emelet le-föl meg se kottyán neki. Beszerzi a heti adagot az arabtól a Keletinél. Varázsgomba. Esti szeánszok, hétvégi tripek, ez tartja életben. Hallom éjszaka a fal mögül a misztikus, varázslónős mormolást. Ebből a Müllerné-féle karakterből mostanra már nem sok maradt. Márciusban becsengetett hozzá három megtermett pasas fehér szkafanderben. Önkormányzati papírt lobogtattak, hogy mennyire büntetik, ha hátrátatja a fertőtlenítést. Müllerné megnézte őket magának, a levegőbe lökte pici öklét: ide ugyan be nem jöttök, kapcabetyárok. Nem hagyott kétséget afelől, hogy nem félne használni negyven kilós testének minden erejét.

HAJNI: Félszegebbnek tűnik, mint délután. Behúzza a nyakát, és mintha bandzsitana. Egyik lábáról a másikra áll, fesszeng. A fejformája Nicolas Cage-re emlékeztet. Minden bizonnyal lázadó vidéki rockerként kezdte életét. De milyen kulcsügyet kéne megbeszélni. Nézem a kulcsot a kezemben. Ja, hogy a kulcs. És újra megtörténik: hagyom, hogy Balog úr bejőjön a lakásba. Félreállok, persze, tessék, fáradjon be. Cigiszag helyett most szappanillat lengi körül. Megfürdött, tiszta ruhát vett, különös tekintettel az alsóneműre. Felkészült, végiggondolta a lehetőségeket, milyen végkifejletekbe torkollhat az éjszaka. Miközben megtörli a lábát és belép az előszobába, felszólítom, hogy vegyen fel maszkot. Én is előveszem az enyémet. Bocsánat, hebegi, kicibál a farmere öngyújtószébéből egy foszló rongycsomót, és az arcára akasztja. Előrebillenek a fülei. Hozok dugóhúzókat és poharat. A játékhelikoptert bámulja a szekrény tetején. Kezébe nyomom a dugóhúzókat, készségesen munkához lát. Nem szellőzteti a bort, azonnal tölt a poharakba. Mintha sietne valahová, ahová én viszont nem szeretnék megérkezni. Felhajtjuk alul a maszkot, kortyolunk a megdöntött pohárból,

és a maszkot gyorsan leeresztjük. Megbeszéljük a pandémiát. Ő egyáltalán nem fél, gyerekkorában beoltották bécégével, ami biztos védelmet jelent, az internet is megírta. MÜLLERNÉ: Müllerné vagyok, híreink következnek egy percben. Mától nem viszik el reggel a szemetet, és nem szállnak fel repülők a ferihegyi kifutópályáról. Nappal megszűnik a közlekedés, éjjel a közvilágítás. Nem rajzanak bogarak a lámpák körül. A virtuális asszisztens nem jelzi többé, hogy likvidált a tüdődben nyolc rákos sejtet. Ólomszagú szél suttog a fűledbe, halottszállítás: egyes gomb. Nincs diszpécser, már nem visznek ki senkit a városszéli parkolóban sorakozó hűtőkamionokhoz. Gőzölgő salakdombok. Ismeretlen pályán halad a nap. Ahogy lépsz, tekintetek nyílnak és csukódnak a porban. Feketére göbösödött, tüskés bozót. Szétdobált kövek, facsonkok, hasukra fordult halak. Hídcsontváz. Meg sem született, mégis utolsónak maradsz.

HAJNI: Megtudom, hogy Balog úr elvált, és a gyerekei külföldön élnek. Egy ideig ő helyettesítette a közös képviselőt, aki Kalocsán rekedt a szüleinél. Indítványozta a lakóknak, hogy mivel úgyis sokat vannak otthon, természetesen gombát a pincében. A lakók ellenálltak. Nem akartak gombát termesztetni egy világjárvány közepén. Nem akarták a pincerekeszeiket egybenyitni. Leszavazták a javaslatát. Amire ő válaszul beszüntette a társasház ügyeinek intézését. Azóta már a szennyvízkezelési vésztartalékukat is felélték a felelőtlen gazdálkodás következtében. De ez már nem az ő gondja, levette a kezét a házról. Balog úr tovább lamentál, de már nem figyelek oda. A gombáról eszembe jut, hogy Brúnó születésnapján, az egyik utolsó esténken a kedvenc ételét, gombapörköltet főztem. A szobában ettünk. Brúnó egy palack minőségi vörösborot kapott ajándékba. Nem szereti az ünnepeket. Az emberek az ünnepeket arra használják, hogy szemérmetlenül a világ elé tárják képmutató, hazug, sunyi, számító, aljas természetüket. Mit kér karácsonyra, semmit. Nem sokat beszéltünk, vacsoráztunk némán. Egyszer kifejtette, miért nem lehet velem vitatkozni. Nem tehetek róla, nem az én hibám: a nők régen nem jártak egyetemre, és a férfiakkal ellentétben nem sajátították el az érvelés tudományát. Nem azt jelenti, hogy ne tudnának érvelni, nagyon is tudnak, de érvelésük nem a klasszikus retorikán és logikán alapszik, hanem megérzéseken, hangulatokon, sugallatokon, szeszélyes nyelvi ötleteken. Én sem vagyok kivétel, de amúgy ügyesen keverem a racionális gondolkodás elemeit az érzelmi alapú, zavaros hablatyolással. Mindennek tehát az egyetemi szegregáció az oka. Ne érezzem magam megbántva, úgy is fel lehet fogni, hogy a férfiak ezen a téren abnormálisan túlképzettek. Ettünk. Az evőeszközök finoman összekoccentak. Hallottam, ahogy rágok. Időnként ittunk a poharunkból. Nyeltünk, kortyoltunk. Megcsörrent a telefon Brúnó zsebében. Összeráncolt homlokkal nézte a kijelzőt. Egy pillanatig habozott, majd a füléhez tartotta, és hátradőlt a székben. Heló, mondta, és a tekintete a semmibe révedt. A nyelvével piszkálta a fogát. Sokáig nem szólalt meg, csak a másik beszélt. Nem hallottam semmit, Brúnó odaszorította a mobilt a füléhez. Születésnap köszöntés. Nem tudom még, mondta végül, de most le kell tennem. Beszorult egy kis gombacafat a fogába. Zsebre vágta a telefont. Nem mondta, hogy kivel beszélt, mint akinek már ahhoz sincs kedve, hogy hazudozzon. Méltóságán alulinak érezni. Folytattuk az evést. Két kutya ugatott odakint, nem acsarkodtak, inkább vidáman csaholtak egymásra. Esti kutyasétáltatók a blokkház körül. Régi pajtások örömteli találkozása, jókedvűen vakkantgatva kergetőztek. Brúnó előbb fejezte be a vacsorát. Letette az evőeszközt, eltolta a tányért. Finom volt, mondta, köszönöm, és kiment.

BRÚNÓ: Mire befejeztem az iskolát, teljesen kikészültem. Ez a leépülési és széthullási folyamat az óvodában kezdődött, és akkor érte el a csúcspontját, amikor az egyetem után elhelyezkedtem egy informatikai cégnél. Pár hónap kinlódás után önállósítottam magam. Otthon kezdtem dolgozni, de a fóbiám nem csökkent. Ha arra gondolok, hogy bejárok egy munkahelyre, és részt veszek a mindennapi miténges, tréninges, anyacéges működésben, összerándul a gyomrom, kiver a víz, és le kell ülnöm egy székre. Rossz tapasztalataim elidegenítettek a közösség minden formájától. Ismeretlenek fizikai közelsége alapértelmezetten fenyegető a számomra. Gyerekkorom óta nem jártam színházban, szerintem a legellentmondásosabb művészeti ág, amely a közönség klinikai kiszolgáltatottságára alapozza hatását, a közönség mazochista önutálatára. A pokol a másik ember, az én életemben ennek a tételnek az igazsága egészen konkrét és kézzelfogható. A másik ember a pokol, a társadalmi csoportok a pokolbugyrok. Iskolák, szakmák, pártok, hobbiklubok, sportegyesületek. A hivatalok és a hatóságok nem szemérmeskednek, ezek nyíltan az emberek legyőzésére és kiirtására létrejött erőszakszervezetek. Aki a közösségek szükségességéről beszél, annak a célja általában a megtévesztés, félrevezetés és csőbehúzás. A felülről létrehozott állközösségekben a tagokat kihasználják, becsapják, megnyomorítják, kifosztják, megsemmisítik. Az ilyen látszatközösségek irányítóit kizárólag a hataloméhség, a pénzsóvárság és a bosszúvágy hajtja. A valahová tartozás ezekben a látszatközösségekben nem védettséget és szolidaritást jelent, hanem önzést, rivalizálást, irigységet, frusztrációt, széthullást és pusztulást. Leköpdösni a másikat, kifosztani, kikészíteni, kicsinálni. A társadalmi osztályok valójában zártosztályok és hullakamrák. Hazamegyek, fekszem az ágyon, kifacsarva és üresen. Bámulom a plafont, amíg lassan megnyugszom. Kitöltöm valóságos és természetes térfogatomat. Alkatilag karanténkompatibilis vagyok tehát, a kijárási tilalmat kifejezetten nekem találták ki. Nem korlátozás, hanem a létfeltételeimnek a biztosítása.

HAJNI: Hiába volt rajta maszk, az illata, a lehelete, a kipárolgásai megtöltötték a szobát. A helikopterre nézett a szekrényen, és megkérdezte, hogy van-e gyerekem. Nincs, mondtam, és ettől valahogy megint elbizonytalanodott. Elképzeltem, micsoda titkai lehetnek ennek a Balog úrnak. Egy hosszú, rögös életút a farka imádatának bővítésében. Újra és újra ellenőrizni, hogy még működik-e. Vasárnap hajnali szomorkás magómlések. Elképzeli, hogy tövig nyomja a mindig is csak céltáblának tekintett rózsaszín nőhúsba. A karanténkanosság alapja az ősi ösztön, hogy megakadályozd az emberiség kihalását. Balog úr szerintem csak simán dugni akar egyet. Laza numerum a szomszédcsajjal. Nem lehet szórakozóhelyen ismerkedni, az olcsó kurvák felszívódtak, kapóra jöttem. Házhozszállítás. Ezt a prima esélyt nem szabad kihagyni. Balog úr megpróbálta feltépni az egyik ropistasakot. Főlemeltem az ujjam: majd én. Kimentem tányérért. Kinyitottam a két zacskót, és kistányérokba szórtam a ropit. Az egyiket odadtam elé. Megzörrent a maszkja, ahogy megköszönte.

MÜLLERNÉ: Hajnalodik. Beérsz a központba. Feltámad a szél. Kábel csapkodja a falat. A szigeti karanténborból kitorő betegek barikádozták el magukat a házban hónapokkal ezelőtt. Fémhordó, benzineskanna. Émelyítő bűz. Szerves hulladékot próbáltak elégetni vagy megfőzni. Szétrugdald a torlaszt. Fény szivárog be a tetőn. A betört ablakok csikorgó szilánkjai. A sarokban víztől feldagadt, penészes könyvek. Szízsza-laggal körbetekert bakancs, terepmintás nadrág. Lehorgasztott fej. Ül a hamuban.

Mintha restellné, hogy rongyon átszűrt pocsolyalét iszik fémbögréből. Minden, ami van, az után van. Köszönöm a figyelmüket, hamarosan jelentkezem újabb hírekkel. HAJNI: Balog úr alkalmi vízszelőlőmunkákból él. Az emberek többet vannak otthon, elrontják a csapatot, leszakítják a véccéstartályt. Nem mutakozom különösebben érdeklődőnek vagy együttérzőnek. Elfogadja hűvösségemet, vagy talán észre sem veszi. Arra számít, hogy a piától majd feloldódom. Szívélyesebb leszek, kezes, engedelmes, odaadó. Csak türelmesen ki kell várni. Megjuhászodom. Nem sejtí, hogy elég jól bírom az alkoholt. Eleve volt már bennem egy kis nyomás. Újra tölt, nem ellenkezem, amit jó jelnek tekint. Haladjunk, pörgessük. Maszk fel, betölt, maszk le. Egyre jobban ízlik Balog úr pancsolt félszáraz bora. Közben ropizunk, ropogtatunk. Most én beszélek magamról. Tudja, hogy szétmentünk Brúnóval, ettől valamiért berágok, pedig nyilván csak blöfföl. Hogy fogom kidobni innen ezt a barmot. Egyre otthonosabban mozog, lejjebb csúszik a kanapén, lábát hanyagul szétveti. Egyszerre vesszük észre, hogy egy hangya mászik a poharán. A karimán egyensúlyoz. Látom, hogy Balog úr azon töpreng, hogyan pusztítsa el.

BRÚNÓ: Megkereste Müllernét a hivatal, mint a kerület leendő szépkorú büszkeségét. Azt az öt évet már féllábon kibírja. Nem örült neki, kérette magát. Nem szereti a hacacárét. A Feri szomszédot kezdte szidni. Rettenetes ember, tényleg az, de ezt már százszor megbeszéltek. Felborítja részegen a virágcserepet, beletöri a kulcsot a kapuzárba. Aztán eltűnik, most sem láttuk már hetek óta. Nem tudjuk, hogy él-e, hal-e. Elviselhetetlen alak. Mikor aztán felbukkan, hangoskodik, garázdálkodik, veszekszik Müllernével, hogy miért vette át a rendőrségi idézést a nevében. Müllerné percekig szapulja a Ferit, szívós, könyörtelen, féktelen szerelemmel. Attér az egészségügyre. Egyáltalán, miért hívják egészségügynek, mikor betegségügy. Összeomlott a betegségügyi rendszer. Ma például minden különösebb magyarázat és bocsánatkérés nélkül lemondták a gyógytornát. Akinek nincs vírusa, megdögölhet. Hagytam Müllernét beszélni. Közben lassan felém tipegett. Beleszívtam a cigarettámba. Kifújtam a füstöt. Próbáltam észrevétlenül elhúzódni Müllernétől. Szívrohamot kell kapni, dühöngött, hogy ellássák az embert. Mindenki széles ívben le van, hogy is mondjam, szarva. Tessék-lássék ellátják a sztrókost, annyi. Hazaküldik lebénulva, lássa el magát. Müllerné megint csusszant egyet felém. Az otthonka alá rejtett manőkenlábak. Kezdem kényelmetlenül érezni magam. Nem hordok maszkot, nem mosok félóránként kezet, zugkocsmákba járok, szóba elegyedek idegenekkel az utcán. A közértben a borosüveget pusztá kézzel fogom meg, készpénzzel fizetek a pénztárnál, összefogdosom a visszajárót. Alighanem pozitív lenne a teszt. Tele a vérem krampuszokkal. Nem akarom megölni Müllernét. HAJNI: Elkérem a poharat, kipöckölöm a hangyát az erkélyről a szabadba. Teletöltök egy tiszta poharat, koccintunk, maszk fel, maszk le. Balog úr csücsörít. Tudja-e, kérdem, hogy brit tudósok szerint a hangyák álmodnak éjszaka. Nem, mondja, ezt nem tudta. Leteszi a poharat, feláll, elővesz a zakózsebéből egy doboz cigarettát. Odakint, mondom, és az erkélyajtóra mutatok. Nem gyűjtök rá, hogy ne kelljen kimeni vele. Ahogy nyitja az ajtót, a konyhában egymáshoz koccannak a szélharang fémrudacsok. Letolja a maszkot az arcáról, és rágyújt. Nézi a tájat, kifújja a füstöt az ég felé. A maszk az állán, mint egy bolyhos, kék szakáll. Pár perc múlva elnyomja a csikket, bejön, próbálunk megint beszélgetni. Most jobban megy. Lelazult a cigitől. Friss levegő plusz nikotin. Csak elbírok ezzel a Balog úrral valahogy. Iszunk még egy

pohárral. Már kásásan beszél, a szeme csillog. Arra biztat, hívjam Balunak, ahogy a barátai. Indítványozza, hogy igyunk pertut. Eleresztem a fülem mellett, mintha nem is hallanám. Alig maradt az üvegben. Üresek a ropistányérok. Balu nem tudja, hogy nekem is van még borom, és ott a Stroh rum mint végső menedék és megoldás. Fapados kiadásban, de Balu tényleg hasonlít Nicolas Cage-re. A fejformája, a kopaszodása. A szomorú szemek. Nézem ezt a valaha talán jóképű férfit, és azon töprengök, hogy mi a baj. Megkérdem, miért váltak el.

MÜLLERNÉ: Az együttérzés hiánya: a képzelet hiánya. Együtt nem ismerjük fel az esélyt, együtt felejtjük el a tanulságot. Megválni attól, ami sok. Egy életmód ellehetetlenülése. Teljes gőzzel hátra. Vesszenek a kibocsátók, a fosszilis multik. A sebesség az unalom drogja. A valaha volt legnagyobb vezeklő hadművelet. Vissza az újba. A lassúság öröme. Az agy áthuzalozása. Szemlélődni. Befőtt létmód. Befőtt vagy. Az ember nem befőtt. A jövőt a fogával magához tépő ragadozó. Köszönöm a figyelmet.

HAJNI: Megkérdem Balut, miért váltak el. Elgondolkodik. A felesége tapadókorongokat tett a szőnyegek alá. Azt akarta, hogy ne csúszkáljanak a parkettán. Az Ikeából szerezte be a speciális skandináv tappancsokat. Minden szőnyeget a földhöz ragasztott. Megint én dumálok, és megállapítom, hogy Balog úr, vagyis Balu meglepően jól tud figyelni, ha már kicsit be van rúgva. Rám függeszti szomorú és okos tekintetét. Ő maradt nekem: a Balu. Bocsánat, mondom, és sírva fakadok. Döbbenet néz. Azt mondja, nem szabad. Megtörölöm a szemem, kifújom az orrom. Este tíz, Brúnó valószínűleg dugja a kis Lucikát. Nyalják-falják egymást az ágyban. Újra zokogni kezdek. Balu átölel, tompa hangon vigasztal. Odabújok hozzá. Ez a Balu teste. A tarkómat simogatja. Elképezem, hogy megcsókol a Nicolas Cage-es szájával, bor- és füstízű a nyála, a nyelve mozgékony. Valamit suttog a maszk alatt. Lehet, hogy csak szuszog, nem kap elég levegőt. Eltolom magamtól. Felállok, lekapcsolom a villanyt, visszaülök mellé. A fal felé fordított tévé villódzása. Az előszobából is jön be némi fény. Az ablakban az utcai világítás sárga csóváit.

BRÚNÓ: Müllerné forró és száraz lehelete az arcomon. Lehet, hogy minden vírusnak ellenálló, atombiztos az immunrendszere, és ő fog engem megfertőzni. Elnyomtam a cigit a korlátra drótozott konzervdobozban. Nem tudni, milyen konzerv, a kifakult címkén foltokban átüt a rozsda. Bocsánat, mondtam hirtelen, mennem kell. Szabályosan beléfojtottam a szót. Ha bármire szüksége lenne a közértből, szóljon. Hátráltam a lakás felé. Menekültem. Vagy a patikából, mert később majd lemegyek vásárolni. Élesztő, kiáltotta hirtelen Müllerné. Elfelejtette az élesztőt, és hétvégén kenyeret süt. Még soha nem sült kenyeret, egyszer ki akarja próbálni. Először csinálni valamit százévesen. Élesztő, motyogtam, mint aki rájön valamire, amit inkább nem akart volna megtudni.

HAJNI: Balu nyaka köré fonom a karom, hátha a megjátszott sóvárgástól megmozdul bennem valami. Mímelt hajlandóság. Felbátorodik, simogat, begyakorolt terv szerint halad végig rajtam. Nyak, mell, köldök, combtő. Behunyom a szemem. Szakaszosan vetkőztet. Babrálja a tűzfoltot a szegycsontomon. Közben mintegy észrevétlenül ő is lerúgja a cipőt, kigombolja az ingét. A zakót már korábban levette. Lehet, hogy érzi, hogy fokozódik bennem a szorongás, mert azt mondja, tetszem neki. Pulzál a maszk az arcán. Már csak a kék bokszerlós és a fehér izompóló van rajta. A karján kék tetoválás. Ő is erőlködik, megjátssza magát. Szüksége van a tudatra, hogy fel tud szedni és meg tud dugni egy nőt. Meztelenek vagyunk. A földre dobott zokni elszíneződött

talpa. Nem tartotta fontosnak, hogy tiszta zoknit vegyen. Napok óta hordja, ahogy egy magányos férfihez illik. Belém nyúl, közömbös kíváncsisággal forgatja bennem az ujját. Összeszorítom a fogam. Hogy magamat és őt is bátorítsam, nyögdecselni kezdek. A fejemet jobbra-balra ingatom. Abbahagyja. Kihúzza az ujját, és hátradől. BRÚNÓ: Egyre többet voltam egyedül. Akkor szerettem otthon lenni, ha ő nem volt otthon. Egyre többször vertem ki magamnak. Megcsaltam. Megint megcsaltam. Ugyanazzal a lánnyal csaltam meg. Szeretőt tartottam. Megváltoztattam a pinkódomat. Több szeretóm lett. Beleszerettem az egyik szeretómbe. Hajni már nem érdekelt, Luca érdekelt. És egyszer csak megérkeztem a visszafordíthatatlanságba. Miközben zajlik, nem tudod, hogy ez a fatalitás vagy a következménynélküliség világa. Minden recseg, ropog, fénylik. Aztán már nincs visszaút. Elveszel nyomtalanul egy idegenben. Zárójelbe kerülsz. Felveszel egy emlékformát. Áll előtted a múlt, folynak a könnyei, megszakad a szíved. Érinthetetlen fantom. Nem törödsz vele, más a dolgod, be kell laknod az új életedet. Be kell vackolódnod. Meg kell ismerkedned az új szokásaiddal, az új rögeszméiddel. Meg kell barátkozz velük. És így tovább, egyik életből a másikba. Csak sokkal később fogod megérteni, mi volt az igazán fontos. Ki volt az eredeti, az egyetlen, a pótolhatatlan. Az angyal, aki mindenkinek az életében csak egyszer jelenik meg. Akitől megóvott a szerencséd és az istenek jóindulata. Aki miatt örök és langyos boldogságra ítélttéél. Amúgy olyan volt, mint a többiek. Puha melle, ágyékának fűszerillata. Megnősültél, és a második gyerekedet, de tényleg csak véletlenül, ugyanúgy hívják. Minden nap kimondod a nevét. Senki nem tudja, hogy gondolsz rá. Eleven maradt, nem találta meg a helyét az emlékek titkos rekeszeiben. Jelenváló, aktív, kiszámíthatatlan, nyugtalanító. Vele éled titkos életedet, miközben évek óta nem is láttad. Nem találkoztok, nem beszéltek, nem leveleztek, nem tudod, mi van vele. Utolsó esélyed, hogy valahol egy másik életben ő is ugyanígy gondol rád. Ez az, amit valójában nem szeretnél megtudni. Abban a pillanatban eltűnnél nyomtalanul. Egy gyorsan száradó, pici, hűgyszagú folt sem maradna utánad.

HAJNI: Úgy látszik, elrendelt egy kis pihenőt. Erőgyűjtés. Nem örülök neki. Lehet, hogy valamit forgat a fejében. Meztelenül ülünk a kanapén, csak a maszk van rajtunk. Megkérdezem, miért tetováltatott a karjára számovárt. Nem számovár, mondja, hanem Lehel kürtje. Hallgatunk. Iszunk egy kis bort. Szép vagy, jelenti ki nem túl nagy lelkesedéssel. Furcsa, hogy nincsen rajtunk ruha, és csak így iszogatunk. A szemem sarkából látom a golyóin heverő, összetöpörödött farkát. Várjuk, hogy melyikünk szólal meg, hogy lássunk akkor végre hozzá. Odakint a parkban valaki a kutyáját szólongatja. Ramirez, gyere ide. Balu kitölti a maradék bort. Maszkja redőinek hullámszásából arra következtetek, hogy mosolyog. Egyszer majd elmesélem ezt az egészet Brúnónak. Egy minden részletre kiterjedő beszámoló. Telefonüzenet vagy csatolt hangfájl. Hallgatjuk Ramirez öblös ugatását. Egy órával később a zuhany alatt állok. Üres a lakás. Balu már nincs itt, egyszer csak fogta magát, és felszívódott. Azt hiszem, a kalapácsot megint itt hagyta. A fürdőn keresztül közlekedem a szoba és a konyha közt. Kikerülöm az előszobát. Tiltott zóna. Csukott ajtók. Megtörülközöm, hálóinget veszek. A tévét visszafordítom a szoba közepe felé. Majom ül a vízben, szemében eszelős szomorúság. Megnézem a telóm, nincs új üzenet. Magamra húzom a takarót, próbálok gyorsan elaludni. Az ágy közepén fekszem, hogy ne legyen túl nagy mellettem az üresség. Elszámolok százig. Melegem van, aztán fázom. Megreccsen a szekrény. Akárhogy

fordulok, kényelmetlen. Ideges a lábam, a nyakam, a vállam. Ideges a hajam, a fejbőröm. Idegesek a fogaim. Képek, zajok, beszédtöredékek. Fojtott szitkozódás a fal mögül. Valaki fuldoklik. Tányércsörömpölés. Éjfélkor mosogatnak. Megzavarodott bioritmusok. Halk kaparászás, mintha valaki motoszkálna. Csikorgó fogak. Bugyborékolás. Csőtörés, beázás, a fuga repedésein feltörő szennyvíz. Ártalmas vízerek folynak az ágy alatt. Pumpál a vér a fülemben. Azt álmodom, hogy nem tudok aludni. MÜLLERNÉ: Lemondtál a szokásaidról, alakíts ki új szokásokat. Változás. Megváltozol. Hacsak úgy nem. Mindenki változzon meg. Az ember nem rögzített, nem szétszerelhetetlen. A határok képlékenysége, átjárhatósága. Tartozunk annyival a halottaknak, hogy máshogy kezdünk élni. A rettegés új látószöge. A betegség és a művészet arra kényszerít, hogy másképpen gondolkozz. Elhajló erővonalak, felszabaduló energiák. Beomló és újjáépülő kristályszerkezet. A korszellem paroxizmusa. Egyetlen villanás. Kataklizma. Váratlan, képtelen, meghökkentő, suta, eleven. Könyörögsz, hogy állítsák meg, de nem állítják meg. Kozmikus tehetetlenség. Ütés, simogatás, integetés, ökölrázás, ima. Halkan és gyorsan mondd, ami az agy és a száj közt megrekedt. Senki ne hallja, senki ne értse. Kedves nézőink. Kedves nézőink. Kedves nézőink.

HAJNI: Érzem, hogy odakint megdermed az előszoba. Kimegyek a konyhába inni. Valami nem stimmel, nincs ott a kalapács a földön. Biztos becsúszott az asztal alá. Hiába keresem, eltűnt. Fölemelem a szemetesvödör fedelét, oda van beállítva. A fejére piros almahéj tapad. Közlebb hajolok. Véres bőrfoszlány. Felkiáltok, elcsúszom a síkos kövön. Dübörög a szívem a mellkasomban. A kezemet harapdálom. Négykézláb mászok vissza a szobába. Az ágyon fekszem, lassan kezdek megnyugodni. Aludnom kell, holnap korán kelek. Senki nem fogja látni, hogy fölébredek, senki nem fog tudni róla. Feladatok, kötelességek, ügyintézés. Senki nem tudja, hol vagyok, mit csinálok, mire gondolok. Egyedül döntök az időmről. Hogyan töltöm el, mire fordítom, kire áldozom. Otthon maradok este, levágom a hajam. Befestem feketére. Viszket a bőröm, megint jön a hóhullám. Ha itt lenne Brúnó, felébreszteném. Dühös lenne, hogy nem hagyom aludni. Hisztéria. Zúg a fejem. Most már úgyis mindegy, elindítom a diktafont. Elmesélem, hogy telt a nap. Sorban mindenről pontosan beszámolok. Hajnalban, amikor a tárgyak sűrke prémet növesztenek, elmentem a fájl. Töltőre teszem a mobilt. A fejem a párnába fúrom. Magzatpóz. Végre egy kis csönd.

Lassan besötétül.

